

«ΛΟΞΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ». (Κωμωδία ή-
θών εις 4 πράξεις και 6 εικόνας,
της Ἀμερικανίδος Ραχήλ Κλό-
δερς). Θέατρον—Θίασος Κατερί-
νας Ἀνδρεάδη.

Ἡ «πρώτη» τοῦ ἔργου ἐδόθη τὴν
Δευτέραν 12 τρέχοντες. Ἐφυγα ἀ-
πὸ τὴν παράστασιν εἰς τέτοιον ἐα-
θμὸν κουραζόμενος ἀπὸ πληθύν ὡ-
στε εἶχα τὸ κίσθημα σωματικῆς
πλέον κάταπονήσεως. Μοῦ εἶνε ἀ-
κόμη ἀνεξήγητον δια ποίους λόγους
ἡ κυρία Ἀνδρεάδη, ἡ ὅποια ἕως
τώρα ἔχει δεῖξει ὅτι γνωρίζει νὰ
εἶνε μᾶλλον εὐτυχῆς εἰς τὴν ἐκλο-
γὴν τῶν ἔργων περὶ ἀνεβάξει, αὐ-
τὴν τὴν φοράν ἐδιάλεξε τὸ κατα-
πληκτικὰ φλύαρον καὶ παιδαριώδες
κατασκευασμα περὶ ἐδιάλεξε.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα, οἱ «Λόξεις
Γυναικῶν» παιζόνται εἰς κάποιον
θέατρον τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπὸ πέ-
ρυσιν... συνεχῶς, χάρις εἰς τὸν «ἐ-
ξαιρετικὰ συναρπαστικὸν ρόλον
τῆς Βέρας καὶ τὴν ἐσωτερικὴν εὐ-
σίαν τοῦ ἔργου». Πιθανὸν νὰ συνέ-
θη εἰς τὴν Ἀμερικὴν αὐτὸ τὸ πα-
ράξενο. Ἡ ἐκείθεν τοῦ Ἀτλαντι-
κοῦ χώρου, ἄλλως τε, εἶνε γνωστὴ
ὡς χώρα τῶν παραδόξων. Ἄλλ' ἀ-
πὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ μέχρι τοῦ νὰ
θεσχιούται σοβαρῶς ὅτι ἔχει «ἐσω-
τερικὴν ἀξίαν» τὸ παιδαριώδες αὐ-
τὸ γύμνασμα, ὑπάρχει ἀπόστασις,
τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ διατάξῃ κα-
νεῖς νὰ διαβῇ ἐὰν θέλῃ νὰ μὴ χά-
νῃ τὴν σοβαρότητά του. Μία κο-
σμικὴ κυρία, ἀπὸ ἀνόητο ονομι-
σμὸ θέλει νὰ πιστεύῃ ὅτι «γνώρισε
τὸ Θεὸ κατὰ κινουύργιο τρόπον»,
στρατευομένη μέσα σ' ἓνα «πνευ-
ματικὸ» κίνημα. Ἐννοεῖ λοιπὸν νὰ
σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ἐνῶ μέσα
τῆς ἔχει μέλις τόση στοργὴ ὅση
τῆς εἶνε στοιχειωδῶς ἀπαρκίτητη
καὶ ἀρκετὴ διὰ νὰ κυττάξῃ τὸν
ἄνδρα τῆς καὶ τὴ μοναχοκόρη τῆς.
Μὲ αὐτὴ τὴν ἐξυπνὴ καὶ ἄριστα
προσφερόμενὴ στενώτερᾳ κεντρικῇ
ιδέᾳ, κινουῦνται ἓνα σωρὸ ἀνδρεί-
κελλα—οἱ ἄνθρωποι τοῦ κύκλου τῆς
κυρίας— καὶ μετὰ μακρὰν φλυαρί-
αν τὰ πράγματα τελειώνουν, φυσι-
κᾶ, ἄριστα. Πέφτει ἔτσι ἡ αὐλαία
...καὶ αὐτὸ εἶνε τό... καλύτερο ση-
μεῖο τοῦ ἔργου. Ἡ κυρία Ἀνδρε-
άδη εἰς τὸν ρόλον τῆς κοσμικῆς
κυρίας ἔκανε ὅ,τι μπόρεσε διὰ νὰ
ζωντανέψῃ τὸ ψεύτικον αὐτὸ κατα-
σκευασμα. Ἐπέδειξε καὶ μερικῆς
τουαλέττης, οἱ ὅποιες μπορεῖ ἴσως
νὰ μὴ τῆς πῆγαιναν ὅλες περιφη-

μα, ἦσαν ὅμως, φρίνεται, ἡ τελευ-
ταία λέξις τῆς μόδας, ὅπως μοῦ εἶ-
παν καὶ ὅπως πιστεύω ἔνεκα τῆς
παραξενιάς τους. Ἡ δις Θάλεια
Καλλιγὰ, ὡς κορούλα τῆς κοσμικῆς
κυρίας ἀρκετὰ καλὴ καὶ ἡ κυρία
Ἡσαίχ, μὲ ὅλη τὴν κατάχρησι κο-
στούμιου ἱπποσίας περὶ ἔκαμε, τὸ ἴ-
διο. Ὁφελιμώτατες ἀπλῆς οἱ ἄλλες
κυρίες καὶ οἱ ἄλλοι κύριοι. Ὅπως
πάντοτε, συγκρατημένοι, μελετη-
μένοι, «σώστοι» εἰς τὸ παίξιμό του
ὁ κ. Ἀποστολίδης. Ὁ κ. Κωνσταν-
τάρης καὶ τὴν φορά αὐτὴ δὲν ἐδειξε
τίποτε τὸ δυνάμενον νὰ δικαιολο-
γῇ ἐλπίδας δι' αὐτὸν εἰς τὸ μέλ-
λον. Δὲν εἶνε μόνον ἀδέξιος καὶ
τραχύς. Αὐτὰ θὰ ἠδύνατο κανεῖς
νὰ ἐλπίσῃ ὅτι διορθώνονται. Πρὸ
πάντων ὅμως δὲν ἔχει μέσα του
φωτιὰ. Εἶνε ἀχρωματιστοὶ τόσο,
ὥστε νὰ δίνῃ μίαν πρόγευσιν τοῦ
τί θὰ νοιώθῃ ὁ θεατῆς ἀκούων νὰ
μιλᾷ ἔνα... καλοπελεκημένο ρομ-
πὸτ, ἔταν μὲ τὸν καιρὸν ἢ... πρό-
δος θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ προσλαμβάνων-
ται καὶ ρομπὸτ εἰς τὸ θέατρον διὰ
τοῦ μικροῦς ρόλους.